

Нещодавно в кінотеатрі «Жовтень» під час відкриття нової зали «Кіноман» був представлений дизайнерський проект «Стіна любові» — виставка-оформлення фойє. Фотопортрети відомих акторів, режисерів та інших діячів кіно тут розміщено, мов квадрати на шаховій дошці (чи не є це знаком зменшення ролі актора порівняно з радянськими часами, коли акторам створювалися мало не іконостаси?). Якщо впізнати обличчя кінозірки не вдається, глядач може скористатися каталогом (всі стенди містять маркування, завдяки якому дуже легко можна знайти ім'я в каталозі). Тематично проект поділений на три частини — зарубіжне, радянське та українське кіно. Окремі стенди присвячено Довженку і Параджанову. Кіноманів і любителів сучасного мистецтва можуть зацікавити радянські плакати, що теж є в оформленні фойє.

ОСВІДЧЕННЯ КІНЕМАТОГРАФУ

З директором кінотеатру «Жовтень» Людмилою Горделадзе розмову вела Анна Косенко

— Розкажіть, як виникла ідея створення дизайнерського проекту «Стіна любові» і хто його втілює?

— Ідея виникла у мене особисто, а здійснили його працівники кінотеатру. Підбирали матеріал адміністратор Павло Горделадзе і головний адміністратор Надія Садовська.

— Де ви брали матеріали: фотокартки, плакати?

— Щодо зарубіжного кіно, то з Інтернету і зовсім трошки з книг. Так само і з радянським кіно — з Інтернету, книг, журналів, які в нас є, або дістали у бібліотеках. А от з українським кіно було складно. На відкритті фойє був актор В'ячеслав Воронін, який працював довгий час директором Театру кіноактора. Він просто дивувався: «Де ви взяли все це? І мою таку фотографію, і взагалі всіх наших кіноакторів!» Ми це брали з каталогу, виданого Ніною Ільїною (Гільдія кіноакторів), але там дуже погана якість фотографій, ми, як могли, їх «вистягували» комп'ютерними засобами. Також допоміг нам Центр імені Довженка — там були деякі фото і кадри з фільмів, що нам знадобилися. Крім цього, суттєвий внесок зробив і музей Довженка, але більшою мірою вони допомогли з тією частиною, що пов'язана з Довженком.

— Одна стіна у вас повністю присвячена Олександру Довженку. Чи справді ви маєте намір перейменувати «Жовтень» у кінотеатр імені Довженка, як про це натякнув на одній із прес-конференцій Сергій Тримбач?

— Це дуже заплутана історія. Головне управління культури Київської держадміністрації та його керівник О.Биструшкін дуже хотів, щоб у Києві до 110-ї річниці таки був кінотеатр імені Довженка, у зв'язку з тим, що кінотеатру, який носив це ім'я, вже не існує. Він був приватизований, і хоча власник обіцяв, що там буде кіно, його там нема. Головне управління звернулося до нас, щоб ми ініціювали перейменування. Ми це зробили, але потім отримали офіційну відповідь — звернутися із клопотанням ще кудись далі. Ми ці спроби вирішили припинити, і все заглохло.

— Тим часом вас можна привітати — «Жовтень» став двозальним кінотеатром. Глядачі це вже, мабуть, оцінили?

— Постійні кінопокази у новій залі «Кіноман» ми проводимо з 27 травня. Історія така: там був орендатор, п'ять років містився нічний клуб. Не скажу, що їх легко було позбутися після закінчення терміну.

Кінотеатр є державним об'єктом, але ми взяли на себе всі витрати з відновлення кінозалу, хоча фінансувати мала б міська влада, точніше органи самоврядування. Нічого, ми дівчата завзяті, і в короткий термін, десь менш ніж півтора місяці, відремонтували і переобладнали, встановили апаратуру dolby digital. За її постачання ми винні деяким організаціям гроші і будемо протягом року розраховуватись.

— Думаю у вас із цим проблем не буде, оскільки «Жовтень» сьогодні є одним із найпопулярніших у Києві кінотеатрів, переважно завдяки таким цікавим заходам, як Дні японського, чеського, німецького і т.д. кіно. Чи плануєте ви щось пов'язане з українським кіно?

— На День Незалежності ми провели прем'єру української стрічки «Залізна сотня». Повинна сказати, що не чекали такого успіху — на 400 місць було 600 глядачів. Ми домовилися з режисером, володарем прав на фільм Олесем Янчуком, що будемо демонструвати цю картину вже в плановому режимі, почнемо в кінці вересня, в жовтні. Але, на жаль, я не бачу інших картин, які можна демонструвати.

— Сьогодні розхвалюють «Украдене щастя» Андрія Дончика.

— Фільм ще не до кінця підготовлений для показу в кінотеатрах. Якщо запропонують, будемо демонструвати. От «Мазепу» ми демонстрували десь через півроку після того, як в іншому кінотеатрі вже провели прем'єру, нам не запропонували одразу. Коли Київська міська влада виявила бажання подивитися цю картину, ми влаштували закритий перегляд. Потім ми цю картину показали, я скажу, з успіхом, люди вже стільки чули про неї, що хотіли подивитися. На кожний День Незалежності останніх чотири роки поспіль ми влаштовуємо якийсь подібний показ, але все проходить тихо й майже без глядачів. А от цього року аншлаг. Або час прийшов, або справді така картина, що цікавить людей. Я не кажу про її художній рівень — це робота критиків, але якщо вона викликає інтерес, то це дуже важливо.

— Гадаю, що дизайнерський проект «Стіна любові» у фойє вашого кінотеатру є кроком до популяризації українського кіно.

— Мабуть, що так. На прес-конференції Сергій Тримбач сказав, що місце, де розташований кінотеатр «Жовтень», — кінематографічна Мекка, тому що тут була садиба батька кінодраматурга Олексія Каплера — одного із засновників радянського кіно. До речі, йому в цьому році виповнилося б 100 років.